

hedsministers Indsigelse; men heller ikke det øvede nogen Virkning. Ministeren møder fremdeles her, endskønt han ved den nævnte Vedtagelse har faaet et Folketingsflertal imod sig paa et ganske afgørende Punkt. Ministeren har efter dette, til Trods for lang Tids Venten, ikke gjort sig Umage for at bringe Orden i et Lovforslag, som det dog maatte være Ministeriets naturlige Pligt som Administrationens Ledelse at bringe Orden i; og nu er det altsaa Hensigten, at Lovforslaget skal gaa fra Folketinget i en Skikkelse, som man erkender ogsaa fra Ministerens Side ikke skal være den endelige.

Baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Partiet Venstre har i Dag ganske udtrykkeligt sagt, at det er Meningen, at dette Lovforslag skal laves om. Det havde faaet en Form, sagde den ærede Ordfører for Venstre, som ikke var vellykket. Ja, Guderne skal vide, at vellykket er Formen ikke, men hvorfor søgte den højtærede Minister saa ikke at bøde paa det med den høje Indsigt, som jeg maa formode, han er i Besiddelse af?

Den højtærede Sundhedsminister svarede før paa et Spørgsmaal om, hvorledes han vilde stille sig i Landstinget: jeg vil gaa i Samarbejde med Landstinget og søge at faa noget godt ud af Lovforslaget. Det var da en højst besynderlig Fremgangsmaade. Naar Folketingsflertallet har vedtaget en Affattelse af Lovforslaget, har Ministeren at vælge imellem at slutte sig dertil og at anbefale denne Affattelse i Landstinget eller at gaa sin Vej, saaledes som han for længst burde have gjort.

Altsaa, Lovforslaget skal nu laves om i Landstinget, det er, hvad den højtærede Sundhedsminister paa Folketingets Vegne gaar derover med. At dette er en Holdning, som neppe kan siges at styrke Parlamentets Anseelse, gaar jeg ud fra, enhver kan forstaa. Det er simpelt hen en Fornærmelse mod Folketinget, hvad den højtærede Sundhedsminister i Dag har præsteret her. Det er en Fornærmelse mod Folketinget, at han her erklærer, at han nu vil gaa over og bede Landstinget om at lave om, hvad Folketinget har lavet. Efter det, der allerede er passeret, burde Sundhedsministeren for længst have erkendt, at hans Plads ikke længere var i Ministeriet.

Jeg kan give det ærede Medlem Hr. Axel Møller Ret, naar han i Dag sagde: Det haster jo slet ikke med denne Sag; kan vi ikke blive færdige med den i denne Samling, kan vi jo gaa ind i næste Samling med den. Det mener jeg er en fuldkommen rigtig Betragtning. Efter det Kludder, der har

været med denne Sag, og efter den Fornærmelse, som Sundhedsministeren har tiltænkt Folketinget, synes jeg, at det eneste rimelige er, at vi siger ligesom det ærede Medlem Hr. Axel Møller af Ministeriets Støtteparti: Lad denne Sag roligt vente; kan den ikke blive færdig i denne Samling, lad den saa vente til næste eller til næste igen, det haster saamænd slet ikke.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Axel Møller for denne rigtige Erkendelse af Stillingen, og denne Erkendelse har unægtelig givet mig Haab om at faa Støtte til at gøre det effektivt, som det ærede Medlem hersagde. Lad det nu ikke blot være Ord, men lad os effektivt vise, at vi ønsker ikke denne Sag afgjort nu paa den skændige Maade, man fra Venstres Side mener at kunne afgøre den paa. Lad os vente og ikke vedtage dette Lovforslag overilet. Det er aabenbart, det fremgaar af det, der hidtil er sket, at denne Sag trænger til en meget grundigere Overvejelse, en meget grundigere Behandling. Der er gaaet lang Tid siden anden Behandling, uden at man har kunnet bringe bare saa meget som formel Orden i Tingene, saa der er vist god Grund til, at vi tager os den gode Tid, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller sagde, vi kunde tage os.

Det synes jeg ogsaa er rimelig, hvis det ærede Ministerium med denne Lovs Skæbne og med et Par Afgørelser, som tidligere er truffet, har ment det rimeligt at indføre en ny Praksis. Det fremgaar af denne Sags Behandling saavel som af tidligere, at vi ikke har noget Ministerium, der ønsker at optræde parlamentarisk, vi har ikke Ministre, der vil staa til Ansvar overfor Folketinget, vi har Ministre, der endog mod Folketinget appellerer til Landstinget som til en højere Instans.

Det er en ny Statsskik, som det nuværende Ministerium altsaa ønsker at indføre. Nu vel, lad dem indføre den, indfør kun denne nye Statsskik, den binder jo ogsaa for Fremtiden, der kommer maaske en Dag, hvor de i høj Grad fortryder, at de indførte denne nye Statsskik. Men nu vel, lad os indføre denne nye Statsskik, men lad os give den det Supplement, der hører til. Vil man have uparlamentariske Ministerier, saaledes som man har det i Svejts, nu vel, saa tag dog Skridtet fuldt ud og følg den svejtsiske Ordning noget bedre, end De tænker paa at gøre det, saa tag ogsaa den svejtsiske Folkeafgørelse med ind i Systemet. Folketinget har vedtaget en Række Love, af hvilke denne er den sidste, Love, som griber dybt, føleligt ind i sociale Rettigheder, der gennem mere end 30 Aar